

per farcir la decoració interior del Konvent. Les fotografies en blanc i negre que evocuen els temps gloriosos del complex van servir per replantar les flors que les monges tenien al bell jardí. La xeringuilla, molt resistent, s'hi ha mantingut impertèrrita.

Així es va gestar el festival Konvent-puntzero, d'influx berlinès, que durant una llarga dècada omplia tot un cap de setmana del mes de juny d'activitats d'una creativitat multidisciplinària desbordant, amb visió local i internacional alhora. L'any passat, però, es va celebrar la darrera edició. "El festival, que ha servit de model per a molts altres esdeveniments que han sorgit després, va créixer tant que ens vam espantar. Ens feia pànic repetir la mateixa fórmula fins a la sacietat, com una festa major. El vam matar abans de morir d'èxit. I ens hem reinventat", explica Espelt. Des de fa uns mesos, el Konvent és un centre cultural amb activitat durant tot l'any. Tots els caps de setmana hi passen coses. La programació, extensa i intensa, està ordenada per blocs temàtics mensuals. Aquest mes, el rei és el collage. A l'agost, serà destronat per la fotografia. L'arquitectura i el paisatge faran de les seves al setembre. I a l'octubre, l'activisme i el terrorisme pre-

paren grans sorpreses.

El Konvent és un espai eclèctic que fa conviure les *performances* iconoclastes d'Abel Azcona, els dissenys de moda independents de Míriam Ponsa o les pintures de Julio Vaquero, escèptic quan va ser convidat a exposar sense conèixer el projecte i, un cop allà, devot total fins al punt que va córrer amb totes les despeses. Fir-

L'art domesticat pel mercat no hi té lloc

mes reputades de la creació contemporània però també desconeguts totals als quals ningú no dona una oportunitat. "El món de l'art, sotmès a les regles del mercat, és d'una perversitat extrema amb la gent que comença. Nosaltres acollim els desemparats", diu Espelt. Al Konvent tot és possible, però no transigeix la cultura domesticada i artificiosa que es desviu per ser comercial.

La reconversió del projecte aquest any ha anat molt més enllà. Aquesta primavera s'ha obert un espai de residència per als creadors. Ofereix 20 places a pensió completa (el preu és absolutament irrisori), amb àpats cuinats per Eduard Finestres. Ell és també el cuiner del Bar Corpus, situat al barri vell de Berga, la nova pota gastronòmica del Konvent, gràcies a la qual es finança el programa cultural. Amb el finançament són del tot radicals. Mai no han rebut una subvenció pública ni s'han preocupat de buscar patrocini privat. "Per a nosaltres, un logo seria una taca al nostre cartell. No en volem."

El Konvent s'ha expandit, i més que ho pot fer. Constituïts recentment com a cooperativa, els ballen pel cap idees d'engagar una editorial i una discogràfica. I de convocar un concurs d'idees per a arquitectes sensibles amb el patrimoni abandonat. Les antigues naus de la fàbrica tèxtil segueixen deixades de la mà de déu. Pareds i sostres s'aguanten d'un fil. Hi ha racons d'un dantesc esfereïdor. El complex és gegantí, però les formiguetes del Konvent (a més d'Espelt i Finestres, Joan Perramon, Jasmina Ferrer, Rosa Cerrarols, Elsa Guerra i Toni Trastorno) aniran fent feina. *

Els artífexs del Konvent han tingut i tenen cura d'un patrimoni que cau. A les altres imatges, intervencions dels creadors Nina Pausch, Joan Català i Roser Tutusaus, i la companyia de dansa Iron Skulls. J. PLANA/ARXIU